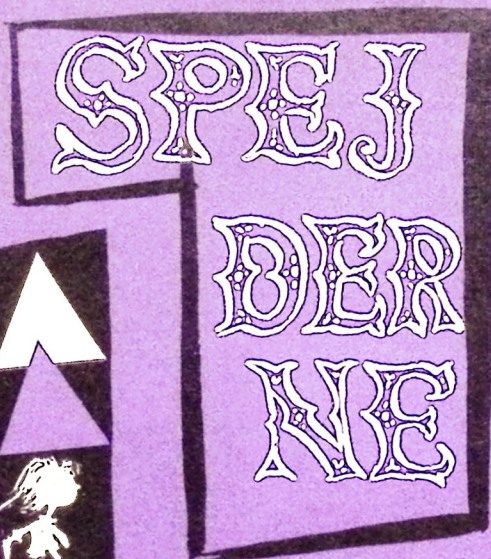

Det danske pigespejderkorps

Nr. 6

»Pigespejderne«

Medlemsblad
udgivet af
Det Danske Pigespejder-
korps

Redaktør Ella Breinholdt
Iversen, Erantisvej 21,
Svinninge Sj.

I redaktionen: Nete Ger-
mark og en patrulje
bladlus.

Administration og ekspe-
dition: Korpskontoret,
Lundsgade 6, Københ. Ø.
Enkelt-abonnement (se
bagsiden).

Postboks: Margareta Eng-
gard, Ellegårdsvej 71,
Gentofte.

Trykkeri: Fyens Stiftsbog-
trykkeri, Odense.

Bidrag til »Pigespejderne«
indsendes ca. 40 dage før
bladet skal udkomme.

Desværre bliver det nød-
vendigt at minde om, at
der ikke i »Pigespejderne«
kan optages indlæg, som er
anonyme. Ethvert indlæg
skal være forsynet med
navn og adresse for at
kunne finde optagelse.
Anonyme indlæg går lukket
i papirkurven.

INDHOLD Nr. 6 1966

Kære læser!	98
Bølle beretter	99
Strandtur i sol og blæst	102
Safri-Bopta	103
Månedens tur	104
Spejderhjælpen	105
Patruljehjørnet	106
Patruljestafetten	107
Fransk bryllup	107
Duelighedstegn	108
Det stod i avisen	109
Stignæs-lejren	109
Hestekastanie	110
Småtterier	111
Assenbækmølle	112
Mønster	113
Tinka	114
Postboks	115
Jordslåede telte	115

Kære læsere!

Det er aldrig særlig morsomt at skulle indrømme en fejltagelse. Men jeg må gøre det. Jeg har nemlig hørt til dem, der i tide og navnlig i utide har sagt, at jeg synes, at nutidens unge var fuldkommen fantasiforladte, at de ikke ejede evnen til at se noget i noget. – De ord kommer jeg til at trække i mig igen.

Mens vi er ved selvransagelse har jeg vist nok også sagt noget om, at det var den megen TV-kiggen, og så pig-trådsmusikens skyld. Det kommer jeg også til at sluge – for ærlig talt, så kan jeg efterhånden godt selv lide The Beatles!

Og jeg har også sagt, at I var slappe. – Den trækker jeg også tilbage.

Undskyld!

Hvornår jeg opdagede, at jeg har taget fejl? – Tja, det var i grunden på sommerlejren. For det var da magesløst, hvad I kunne finde på. Fantasien formelig spillede i alt, hvad I foretog jer, i jeres lejrarbejder. Måske var de ikke alle lige solide og lige velegnede, men fantasi manglede de i hvert fald ikke.

Det var i regnvejret, hvor I lavede herlige dragter til vildmandsdagen – af besnøringsgarn – strikket på grene.

Det var ved lejrbalet – hvor I virkelig så noget i noget. Hører der måske ikke fantasi til at lave et ekstemporal-spil over den noget „svævende“ opgave „Korpset og Jægergården“, og udføre opgaven som et spil, hvor hvert patruljemedlem repræsenterede en spejder fra et andet land, mens patruljeføreren var dansk værtinde, der fortalte om korpset og stedet, og

hver spejder fortalte om sit lands spejdere, naturforhold og andre særlige ting – og vel at mærke gøre det på en god og underholdende, lærerig måde.

Er det også sløvende – eller måske ikke „rigtigt“ – når lejrens poet laver alle tiders morsomme lejr sang på melodien „Yesterday“. Er det forkert anvendelse af pigtrådsmusikken, eller er det fantasi.

Det med det slappe må jeg også sluge efter at have set det humør og den energi, I lagde for dagen. Godt klaret.

Dette er ikke møntet på en bestemt trop, – I skal altså ikke „trone“ alt for voldsomt i Svinninge – men er indtryk fra flere lejre, og hvor er det da godt, når en fejltagelse kan blive manet sådan i jorden.

Fantasi hjælper over så meget. Den hjælper sådan til at se de lyse sider ved mange ting, den fjerner det grå slør over hverdagen, når den vel at mærke ikke løber løbsk. Nogen siger, at fantasi er noget man har og ikke noget man kan lære. Men der er ikke noget til hinder for, at fantasiens brug kan opøves. I får som spejder rig mulighed for at træne jeres fantasi og opøve den. Brug den rigtig flittigt – for I har meget lettere ved at bruge fantasien og få noget godt ud af den end mange voksne har. I den kommende spejderhjælpsuge vil I få rig lejlighed til at vise, hvad I kan få ud af at udnytte fantasien. – Og så har fantasien som regel også en god følgesvend – det gode humør.

ella.

BØLLE BERETTER OM:

Week-end med Mågerne

Traditionen tro afslutter alle patruljerne i vor trop sommersæsonen med at tage på patrulje-week-end. Det gjorde vi i Mågerne naturligvis også, og vi havde fået lov til at tilbringe den i Tuts families nye, flotte sommerhus, som ligger dejligt ved skov og strand. Det skulle være en rigtig hygge- og slap-af-weekend, det var vi allesammen enige om, og vi cyklede fredeligt derud og brugte den første timestid til at beundre husets indretning og prøve os frem til hvem, der skulle sove i hvilken seng.

Der var en stor stue med pejs og et hypermoderne køkken, der var flere større og mindre køjerum, og der var ikke alene et rigtigt wc med træk og slip, men der var også et badeværelse med fliser og badekar, jo, det var et rigtigt sommerhus! Jeg var først en lille smule nervøs for, at det skulle være lidt for fint og kostbart til os, men det, sagde Tut, var noget sludder, vi plejede da nok at kunne opføre os ordentligt – og så begyndte vi at hygge os. Gemse udnævnte straks sig selv til bademester. Det betød – sagde hun – at hun skulle være den første til at bruge badekarret, og hvis der var andre, der havde lyst til et varmt bad, så måtte de melde sig hos hende, så skulle hun reservere en tid til dem. Betina spurgte, om det, at hun var bademester, betød, at hun skulle gøre rent i badeværelset, når allesammen havde været i bad, men det, sagde Gemse, var slet ikke meningen, den der kom sidst i bad gjorde rent efter os allesammen, og sikken vi så kunne råbe i munden på hinanden for at komme først til.

Imens Gemse arrangerede badningen, begyndte vi andre at tænke på middagsmaden. Vi havde besluttet, at lørdagsmaden skulle være billig og primitiv, og Tvilling havde foreslået, at vi skulle spise stuede brændenælder. Det var der ingen af os, der havde prøvet før, men vi er ikke bange for at prøve noget nyt, så det blev vedtaget. Nu viste der sig blot det problem, at Tuts families have og den omkringliggende skov var aldeles blottet for brændenælder. Er det ikke mærkeligt?

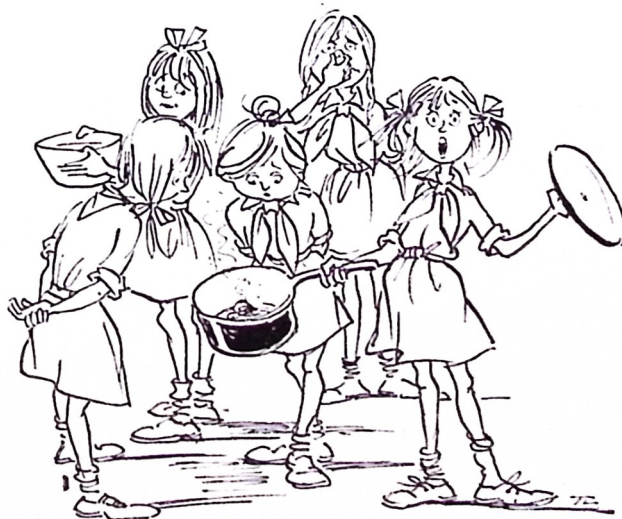
Nå, vi lader os ikke slå ud af så lidt. Vi startede en systematisk eftersøgning i skoven, og ved fælles hjælp fik vi samlet så mange brændenælder sammen, som vi regnede med, vi skulle bruge. Vi trak lod om, hvem der skulle vaske, koge og stuve dem, og Tvilling og Badju var de uheldige, som gik i

gang med arbejdet, mens de med småhvin nu og da gjorde os opmærksomme på, hvor smertefuldt jobbet var. Gemse sang i badeværelset, Tut havde fået ild i pejsen, vi andre dækkede bord, ordnede køjer eller lod som om vi fortog os noget andet fornuftigt. Tvilling meddelte fra køkkenet, at det kunne ikke vare så længe med maden, som det havde været, og en længselsfuld og sulten stemning bredte sig blandt os. Pludselig lød Tvillings stemme ude fra køkkenet: „Hvor i alverden er nælterne blevet af?“. Alle styrtede ud til hende, og der stod hun med grydelåget i hånden og så forbløffet ned i gryden. Nede på bunden lå en underlig våd sortgrå klump, men alle de fine grønne brændenælder, som vi havde fyldt gryden med for blot ti minutter siden, – de var væk. Syv mennesker havde samlet brændenælder i en time, og så kunne resultatet af al vor flid nu, efter at det var kogt, ligge i en middelstor kaffekop.

„Skal jeg komme jævningen på?“, spurgte Tvilling og så sig omkring i kredsen.

„Det er ikke sikkert, du behøver at bruge det allesammen“, sagde Høg, og så på den store skål af mel og mælk, som Tvilling havde rørt sammen. Det fyldte fire gange så meget som de kogte nælter.

„Du må hellere lave det færdigt“, sagde jeg, „for vi skal jo have noget at spise“.

„Hvis vi kan“, sagde Betina, og så endnu en gang med rædsel i øjnene ned i gryden.

„Åh, lad være med at skabe dig“, sagde Badju, „der er jo så lidt, at vi skal være glade for at få en skefuld hver.“

„Nå, jamen så er jeg glad“, sagde Betina stille, men om det var fordi hun fik noget at spise, eller det var fordi der ikke kunne blive mere end en skefuld til hende, det kunne jeg ikke rigtigt finde ud af, og jeg kunne ikke lide at spørge.

Klatten fra gryden blev fordelt på vore syv tallerkener, og vi spiste i tavshed. Der var ikke mange gram til hver, men – det var ingen stor nydelse! Jeg har senere ladet mig fortælle, at det skal være de unge, friske og lysegrønne skud på brændenælderne, som skal anvendes, men det var vi ikke klare over den gang. Vi havde tværtimod gjort os umage for at finde de største og mest velvoksne nælder, for at de kunne fylde så meget som muligt i vor gryde.

„Hvad gør vi nu?“ spurgte jeg.

„Vi har jo vores flæskesteg“, sagde Tvilling, og det var rigtigt, men den skulle vi jo have til søndagsmiddagen. Huset var forsynet med et flot elektrisk komfur med termostat og ting og sager, og det havde vi tænkt os at lave alle tiders søndagsmiddag i, når vi nu havde spist så billigt lørdag! Skulle vi tage hul på stegen? Hvad skulle vi så spise søndag? Vi talte længe frem og tilbage om det, men til sidst rejste Gemse sig, og holdt en flammende tale til fordel for den tanke, at vi skulle spise stegen allerede lørdag aften. Hun talte om, hvor ubehageligt det var at dø af sult, og hun gjorde det så malende og uhyggeligt, så vi var parate til at slikke vore tallerkener for at få den sidste rest brændenældstevning med. Hun fremhævede også, at vi, selv om vi så havde gode chancer for at overleve et døgn faste, måske ville være så afkræftede næste dag, at vi ikke engang var i stand til at tilberede maden, endsige spise den. Vi måtte se i øjnene, at der godt kunne gå endnu et døgn, førend de derhjemme følte savnet af os så trykkende, at de sendte en hjælpeekspedition ud efter os, og hvordan ville det så være fat med os, når de nåede frem? Gemse endte sit glødende indlæg med at foreslå en afstemning, og hun ville ikke lægge skjul på, at hun selv uden betænkning stemte for, at vi spiste flæskestegen i aften, hun håbede og troede (og her fik hun tårer i øjnene og begyndte at snøfte), at hun endnu havde mange gode år tilbage i denne tilværelse, og hun henstillede indtrængende til os alle, at vi ikke – i misforstået sparsommelighed – ved at stemme imod hendes forslag – forhindrede hende i at opleve disse!

Da Gemse havde afsluttet sin tale, var der et øje-

bliks stilhed, hvor man kun hørte vore mavers knurren, så brød vi allesammen ud i et råb om flæskesteg, og Tut sprang ud i køkkenet for at tænde for komfuret og dreje på alle dets knapper, klokker og dimser, for at få påbegyndt stegningen. Da der var gået en halv times tid begyndte en liflig stegeduft at brede sig i huset, der lugtede ligefrem af juleaften. Vi fik overstået opvasken efter nældestevningen, og som nummer fem i rækken var det så min tur til at komme i badekarret.

Hurtigt sprang jeg af mine klæder og efter en energisk eftersøgning fandt jeg endnu et tørt sted i det pjaskvåde badeværelse, hvor jeg kunne hænge mit tøj. Jeg sæbede mig ind og fandt en flaske hårsampoo, som Tut sagde, jeg gerne måtte bruge, jeg har nemlig aldrig kunnet fordrage at gå i bad uden at håret må blive vådt. Det er omtrent lige så ubehageligt som at skulle vaske hår, mens man har tøjet på. Som en sikkerhedsforanstaltning havde vi aftalt, at vi skulle synge uafbrudt, mens vi var i badeværelset, så kunne de, der var på det tørre, høre, at alt stod vel til, og jeg sang uforknytt løs på et hjemmelavet potpourri over „Så drager vi ud mod det sollyse land“, „Yesterday“ og „Havet omkring Danmark“. Da jeg nu var sæbet ind som en baby i en ugebladsannonce, sprang jeg hurtigt ind under den varme bruser for at skylle skummet af mig.

Ti sekunder efter stod hele patruljen ude i badeværelset og Tvilling, som er den mest musikalske af os sagde: „Jeg vil vædde på, at det var det høje C, du tog, prøv den tone een gang til“. Jeg stod fuldstændigt som lammet, jeg var ude af stand til at fremstamme en lyd, end sige en tone.

„Jeg er bange for“, sagde Badju, „at hun har fået et chock. Hun siger ingen ting og kan slet ikke røre sig, hvad er der mon sket?“

Tut stak prøvende en finger ind under bruseren, og så sagde hun: „Det kan jeg godt fortælle jer. Vi har brugt alt det varme vand i varmtvandsbeholderen op, så det vand, der kommer ud nu, kommer lige op fra brønden, det er nok kun 4–5 grader varmt“.

Jeg stod stiv som en ispind ved siden af hende og prøvede på at nikke bekræftende, men jeg havde endnu ikke rigtigt mine muskler under kontrol.

„Hvad skal vi gøre ved hende?“ spurgte Gemse hen over hovedet på mig i en tone, som om jeg allerede var afgået ved døden.

„Ja, vi bliver da nødt til at få skyllet al den sæbe af hende, førend vi tager hende ud fra badeværelset“, sagde Tut, men nu var jeg kommet så meget

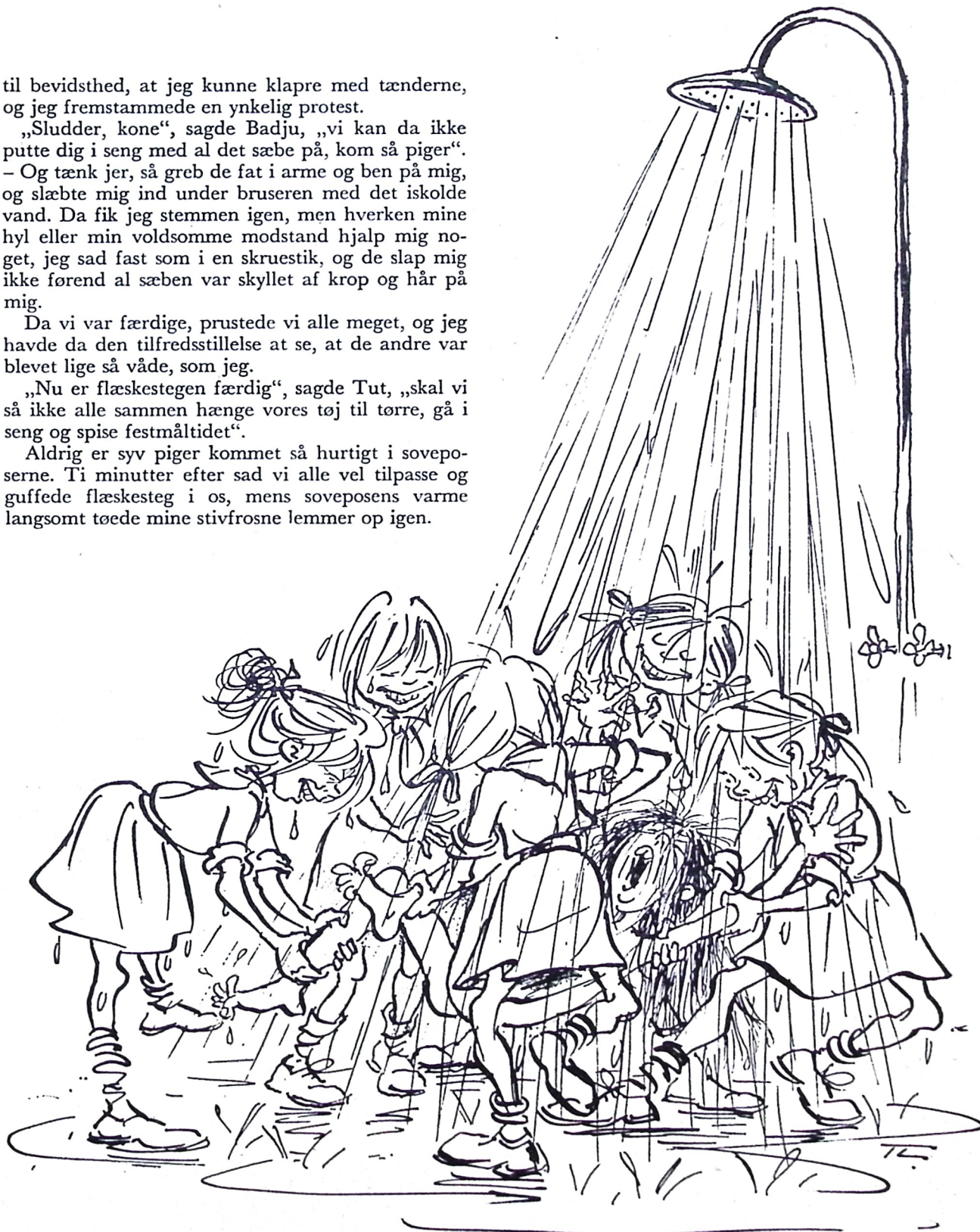
til bevidsthed, at jeg kunne klapre med tænderne, og jeg fremstammede en ynkelig protest.

„Sludder, kone“, sagde Badju, „vi kan da ikke putte dig i seng med al det sæbe på, kom så piger“. – Og tænk jer, så greb de fat i arme og ben på mig, og slæbte mig ind under bruseren med det iskolde vand. Da fik jeg stemmen igen, men hverken mine hyl eller min voldsomme modstand hjalp mig noget, jeg sad fast som i en skruestik, og de slap mig ikke førend al sæben var skyllet af krop og hår på mig.

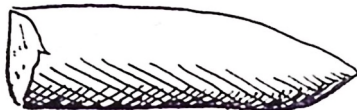
Da vi var færdige, prustede vi alle meget, og jeg havde da den tilfredsstillelse at se, at de andre var blevet lige så våde, som jeg.

„Nu er flæskestegen færdig“, sagde Tut, „skal vi så ikke alle sammen hænge vores tøj til tørre, gå i seng og spise festmåltidet“.

Aldrig er syv piger kommet så hurtigt i soveposerne. Ti minutter efter sad vi alle vel tilpasse og guffede flæskesteg i os, mens soveposens varme langsomt tøede mine stivfrosne lemmer op igen.

Strandtur i sol og blæst

*Hvad stenene fortæller —
og strandbilleder på en anden måde*

Kan du li' at gå tur langs stranden? — Sådan en lun stille septembereftermiddag, eller foretrækker du en dag, hvor stormen pisker i vandet og får det til at brøle, mens sandet flyger rundt om ørerne på dig. Kan du li' at gå og dromme langs stranden eller vil du hellere jage alle bekymringer langt væk, mens du rigtig bliver „rusket igennem“ af stormen.

Stranden er aldrig den samme — den skifter fra dag til dag, fra minut til minut. Der er altid noget at opleve langs stranden, hvis man da ikke hellere bare vil gå og gå i sine egne tanker.

Stranden gemmer på meget — også når den ikke indbyder til at ligge og dase i solen. Strandskaller, sten, planter, forvredne træstumper og meget andet kan du finde dér, uanset om det er ved Vesterhavets barske klitkyst eller det er ved de mange stille fjordes enge. Der er altid noget at finde, noget at se på.

Du har sikkert prøvet mange gange at finde flade sten, der var gode til at slå smut med og under din jagt på sådanne sten, har du måske også set, at der i øvrigt ikke findes to sten, der er ens. Måske har den sten, du havde fået særligt øje på ligget der „altid“, bragt hertil af smeltevandet, da isen begyndte at trække sig tilbage efter istiden, måske blev den skyllet op på stranden i morges.

Du kan læse megen historie ud af en sådan sten — om dens hjemsted og dens færd. Du kan se hvilken medfart den har været ude for, hvis du ser på dens form. Måske er den skarp i kanterne, måske er den slidt rund og blød. Er den det sidste, er der megen sandsynlighed for, at den har været på farten igennem meget lang tid, eller at den har ligget i vandkanten og bølgeslaget har slået den ind mod de andre sten, hvor den er blevet slidt. Er den endnu skarp i kanterne, tyder meget på, at den fornylig er revet

løs fra en klippe et eller andet sted i verden og ført frem til din strand.

Det behøver ikke at være sket i går og stenen strandet i morges, for i geologiens tidsregning er et år bare som en brøkdel af de millioner år, man regner med, jorden har betået i. Man regner i øvrigt jordens alder til at være 4.500 millioner år.

Hvis du ser på stenene, vil du måske dele dem i to kategorier, de hvide og lyse, om du vil kalde „kalk- og sandsten“ og de mørke, som du vil kalde „granitsten“. — Men så let slipper vi ikke fra bestemmelsen. Geologer skelner mellem mineraler og bjergarter. Mineraler kaldes ethvert grundstof og enhver kemisk forbindelse, som er opstået i naturen uden menneskers hjælp. Bjergarter er en blanding af mineraler. Granit f. eks., er en blanding af feldspat, kvarts og glimmer, mens sand er en løs bjergart. Man kender ca. 2000 forskellige mineraler og ca. 5000 forskellige bjergarter!

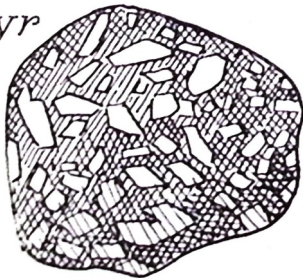
Kendetegn på mineraler er deres krystalopbygning, den brudflade, der fremkommer, når den slås i stykker, hårdheden, lysbrydningen i den og vægtfylden.

Vi kan ikke på en almindelig travetur langs stranden begynde at analysere stenene, men vi kan hjælpe os selv med nogenlunde at bestemme stenens familie og omtrentlige hjemsted.

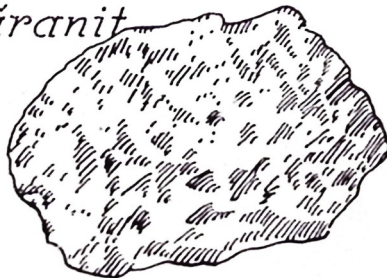
Finder du f. eks. en sten, som du vil kalde en granitsten, så prøv at se, om der i stenen findes ligesom små rektangulære pletter. Gør der det, er der stor sandsynlighed for, at stenen er en art porfyr. Porfyrstenarterne kommer fra landet omkring den botniske bugt.

Er der derimod striber i den, har du ret til at formode, at der er tale om en „Gnejs-sten“, som kommer fra svenske områder. Er den finkornet og uden egentligt system

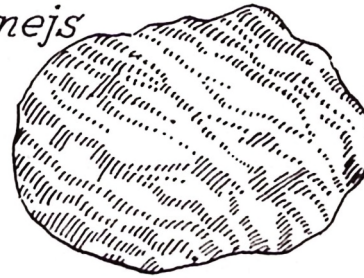
Porfyr

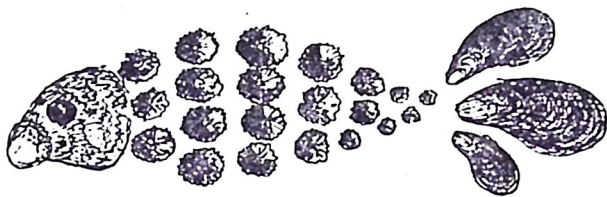

Granit

Gnejs

i farverne, må du godt regne med, at der er tale om en granitart. Farven afslører dens hjemsted, som fortrinsvis vil være Norge eller Bornholm. En kalksten behøver i øvrigt ikke at være hvid — kan hænde den er rød.

Geologerne ved en masse om, hvornår stenene har fået deres sammensætning og kan desuden ud fra deres farve både tidsbestemme og stedbestemme dem. Det er en indviklet proces, som det er svært at forklare nærmere, men hvis du vil vide mere om disse ting, kan du på bibliotekerne få oplysning fra geologibøger — eller du kan hente dine oplysninger i „Politiken“'s håndbøger „Sten i farver“ og „Hvad finder jeg på stranden“.

Stranden gemmer også andet end sten. Der vil sikkert være mange strandkaller at finde, hvoraf de hvide muslingeskaller hører til de hyppigste sammen med blåmuslingernes større skaller.

Dem kan du i øvrigt have megen sjov af. Hvis du samler dig nogle stykker, kan du anvende dem til at lave smykker af, ved enten at fylde dem med kavs eller gips og isætte en nål eller et clips.

Du kan forresten også lave et sjovt „billede“ af strandkaller. Prøv at samle dig en portion af de små strandkaller helst i nogenlunde samme størrelse. Når du kommer hjem, kan du prøve at arrangere dem i form, f. eks. som en søstjerne. Prøv at klistre dem fast på et stykke fint hessian i en farve, du godt kan lide — du kan klistre dem fast — og stram hessian-billedet udover en masonitplade.

Du kan også lave billedet så det forestiller en fisk, hvor du lader de små skaller være krop — de giver en god virkning af skel — og blåmuslingeskallerne være hoved, finne og hale. En tørret og presset tanggren vil gøre en dekorativ virkning på billedet.

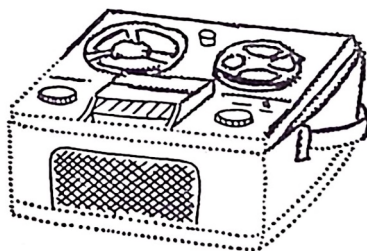
Tanggrenen medvirker til at gøre den dekorative virkning større

Man kan forresten også samle sig så mange forskellige sten i form og art, at man kan have til en kimsleg i patruljen en dag. Måske kan I derimellem være så heldige at finde et stykke rav eller måske et vættelys — det er et kridtliggende hvidt „lys“, der minder meget om et stykke tavlekridt, der er slidt rundt. — Det er en aflejring fra kridttiden —. I øvrigt er det nu „god“ tid for at finde rav. Et rigtigt stykke kendes på, at det kan ridges med en kniv og bliver elektrisk, når man gnider på det.

Og så har vi slet ikke snakket om strandens flora — den er meget andet end marehalm. Og vi har heller ikke snakket om dyrelivet — har I forresten nogensinde set en sæl slikke solskin på en revle. Det er et fantastisk syn —. Eller fuglelivet, der som regel også er helt enestående. Inden længe kommer de store fugletræk, som også hører til de spændende ting ved stranden, selvom de desværre ofte ender i tragedier, når fuglene kommer ind i fyrenes søgelys. Men dette vender vi tilbage til.

Rigtig god tur!

SAFRI — BOPTA

Volapyk — ja, det tør nok antydes. Skrivemaskinen gik i kludder. Der skulle egentlig stå: Sakser du frimærker til en båndoptager? —

Men det var mere end maskinen kunne klare — fordi den er ked af det. Ked af, at der ikke er kommet ret mange frimærker ind endnu.

Vi indrømmer gerne, at antallet er vokset betydeligt siden sidst, og at vi er kommet betydeligt nærmere målet: at kunne kobe en båndoptager. Der er nemlig ved 1. august-tide kommet 34 kg og 510 gram frimærker ind!

34 kg og 510 gram er trods alt en anelig bunke frimærker, så der må altså være nogen, der har fulgt opfordringen til at samle „en håndfuld frimærker“.

Vi har forresten hørt om en patrulje, der har indført en regel om, at det koster et frimærke for hvert minut en af patruljens medlemmer kommer for sent til et møde. — En ide, vi gerne giver videre med varm anbefaling!

Vi håber, at rigtig mange af jer tager flittigt fat med saksen i den kommende tid, så vi kan få hele båndoptageren hjem — og ikke kun den beskedne del, om tegningen viser. Vi mangler hele den stiplede linje, så der er noget at stræbe efter. Men vi når det, ikke?

MÅNEDENS TUR:

På cykel i det sønderjydske

„Pinguinerne“ — 1. Fredericia trop — synes, at vi ser for lidt til hinanden på de danske landeveje, at vi, sagt på en anden måde, er for slove i optrækket.

I håbet om, at „Pinguinerne“ i fremtiden må møde andre patruljer på deres ture på vejene, har de sendt os en beretning om en tur, de har været på i en efterårsferie. Desværre har vi været nødsaget til at skære lidt ned. „Pinguinerne“ får ordet:

„Da vi i sommerferien var på patruljelej i Nakskov, besluttede vi, at vi i efterårsferien ville cykle til Sønderjylland. Straks efter sommerferien begyndte vi at samle aviser, for at turen ikke skulle komme til at koste så meget (patruljen indrykkede en annonce i lokale blade om avisafhentning).

Fire pinguiner: Krølle, Mus, Hoste og Raptus mødtes den aftalte dag og drog bakke op og bakke ned til Kolding D.U.H. Aftenen fordrev vi med en tur rundt i Kolding og med besøg hos familie.

Næste morgen cyklede vi til Haderslev. Her skulle vi sove i en spejderhytte, men for at få nøglen til hytten skulle vi hen til spejderchefen, som vi i forvejen havde skrevet til. Her blev vi godt modtaget, og Ellen Arkil var endog så venlig at vise os sit meget interessante spejderværrelse. Resten af dagen hyggede vi os i de blå pigespejders tropshus.

Selv om vi sov over os og i øvrigt havde modvind på turen til Åbenrå, nåede vi frem ved 13-tiden, hvor vi hurtigt fandt det moderne vandrehjem. Om eftermiddagen så vi byen og lappede cykel, skrev dagbog, og lavede en opgave i korpsets historie.

Næste dag var det regnvejrs, så vi måtte iføre os vore regnslag, som vi kaldte „øgleslag“ og drog tilbage til Haderslev, hvor vi så Domkirken og senere overværede aften-gudstjenesten her.

For sidste gang stod vi op i tropshuset og efter at have pakket, spist og gjort rent begav vi os i regnvejrs til Kolding.

Tre pinguiner puster ud ved et vejskilt, der sikrer dem, at de var på rette vej.

ding. Undervejs standsere vi i Christiansfeld. Straks efter ankomsten til Kolding D.U.H. begyndte vi at spise, men ind imellem spillede vi en otte-hændig vuggevise for en skoleklasse og senere på dagen underholdt nogle elever fra en husholdningsskole med sketch og sang. Om aftenen var vi inviteret til frikadeller hos Hostes faster. Vi spiste med stor appetit.

Da vi den sidste dag forlod Kolding, delte vi alle samme mening som Mus, da hun sagde: „Bare vi skulle til Haderslev i stedet for til Fredericia“. Da vi nåede hjem, var vi alle enige om, at vi havde haft en god og fornøjelig tur, selv om dens formål kun havde været at se noget af Danmark, og at have det hyggeligt sammen.“

Med spejderhilsen

„Pinguinerne“

1. Fredericia trop, Olaf Rye division.

*Så
tager vi fat
igen!*

I dagene fra den 12. september til og med den 18. september kalder SPEJDERHJÆLPEN på vor indsats — din og min.

Det er syvende gang, vi samles om den gode ide, at „Raske børn hjælper syge børn“. Det er en god tradition, som det er en forpligtelse for os at leve op til.

Spejderhjælpen er på en måde dobbelthjælp, for vi

bliver hjulpet — gennem de mange, som giver os arbejde — til at hjælpe andre, som er i nød. Selvom mange efterhånden ved, at spejderne kommer engang i september og gerne vil gøre et stykke arbejde, så må vi ikke pakke fantasien væk. Vi skal stadig gøre et stykke arbejde og finde nye opgaver. Samtidig tager vi fat med højt humør på vinduespuddingen, soltøjspuddingen, baby-sitningen, opvasken og frugtplukningen, og hvad vi ellers plejer at prøve kræfter på.

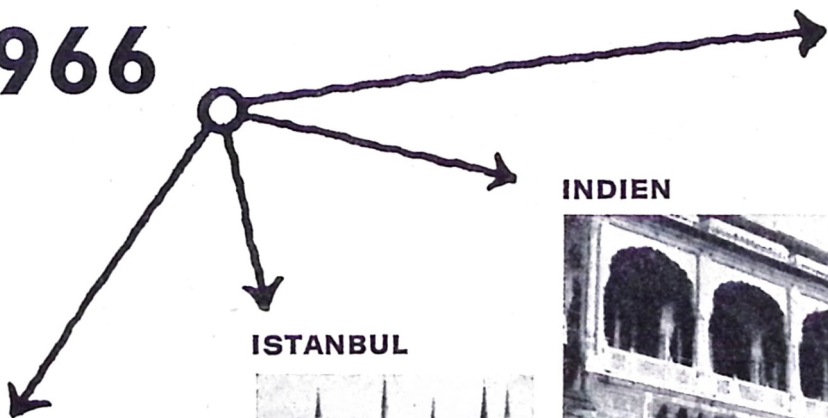
Mens alting stiger omkring os, så er det beløb, som vi hver især mindst skal tjene — 5 kr. for spejdere og 2 kr. for blåmejser — ikke steget. Deri ligger en opfordring til os om at tage endnu mere fat, så vi også kan dække „prisstigningen“ ind.

De foregående seks år har vi tjent 2½ mill. kr. og sidste år nåede de fire korps tilsammen næsten en million kroner. Runder vi millionen i år?

Det er tanken, at pengene i år skal bruges til oprettelse af en børnehave i Istanbul, en børnehave i Grækenland, til fortsat bekæmpelse af spedalskheden i Indien — ved du forresten, at for hver 20 kr., du tjener, redder du et barn fra spedalskhedens svøbe — til fortsat støtte af børnearbejdet på Grønland og til den danske kirkes arbejde i udlandet.

Det er alle formål, som det er naturligt for os at støtte — og hvad er vel mere naturligt for os end at gøre det med vort eget arbejde som indsats. I vor spejderlov står der jo, at en spejder er hjælpsom. Lad os leve op til det hver dag — og navnlig fra den 12. til den 18. september!

Spejderhjælpen 1966

GRØNLAND

ISTANBUL

INDIEN

GRÆKENLAND

Men bag denne gamle historiske og naturskønne overflade gemmer sig megen elendighed, som skønheden ikke kan afhjælpe. —
MEN VI KAN GØRE EN GOD INDSATS.

Patrulje- HJØRNET

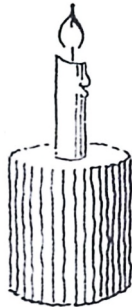

Stager på mange måder

For et par år siden fandt nogle — vist nok turistfolk — ud af, at vi skulle prøve på at eksportere begrebet „Hygge“, for det skulle være noget, danskerne var mestre i. Det blev af gode grunde aldrig til andet end snakken.

Men „hygge“ er nu rart. — Levende lys hører nu engang med til at skabe hygge. I kan måske også godt lide i jeres patrulje at samles omkring et levende lys?

Men hvordan står det til med lysestagerne hjemme hos jer? Er jeres skab overfyldt, eller bruger i en omvendt sodavandskapsel? Hvis det er det sidste, der er flest af hos jer, er

det vist på tide, vi får fat på at lave lysestager. For dem laver vi selv.

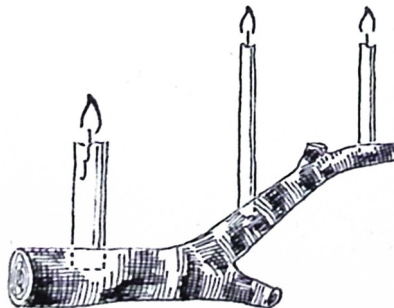
Inden længe er de flotte bjørneklo visnet og tørre. Hvis I alligevel kender et sted, hvor der gror bjørneklo, og hvor I har besluttet jer for at hente en flot klo til at pryde jeres lokale, så tag ved samme lejlighed at skære et godt stykke af stammen med af.

Det stykke stamme, som I ikke vil bruge sammen med selve blomsterhovedet, kan I udhule helt, og så lave en bund deri af gips. Det skal naturligvis først skæres til i de størrelser, som I ønsker, at stagerne skal have. De er køneste, når de ikke er alt for høje.

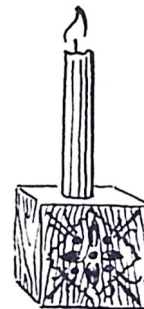
Majsen er også snart moden. På et par enkelte steder i landet dyrker man majs i større stil og her kan I måske få lov til at få et par kolber. Men efterhånden er der mange, der dyrker majs i haverne, og måske netop i jeres have dyrkes der majs. Prøv at få fat i en majs-kolbe. Skær den forsigtigt ud i to-tre stykker. Hul marven ud i ca. 2 cm dybde — og I har en sjov kærtstage.

Store velformede kastanjer kan også anvendes til kærtstage for slet ikke at tale om de kønne stager man kan lave sig af bog, der er tørret. Dem kan I også snart finde i skoven, når I alligevel er på tur. De anbringes i en krans og enten bindes de sammen med blomstertråd eller også danner I dem til en krans af ler. De kan laves så de passer til flere lysstørrelser.

I skoven kan I måske også have held til at finde en birkegren, hvor barken er på endnu, og hvor grenen er lige på et stykke, for derefter at „grene“ sig opad. I denne gren kan I i den lige ende bore et hul til et tykt lys og på den tyndere opadvendte gren bore hul til 2—3 kertelys, alt afhængig af grenens længde og bærekraft. Hvis I ikke selv har mod på at begynde at bore, kan I sikkert få en far til at gøre det for jer.

Hvis I kender en snedker, kan I muligvis på hans værksted få et par træklodser, som han alligevel ville have smidt i affaldsdyngen. Hvis I sliber sådanne klodser pænt til, så de bl.a. får runde kanter, har I straks „grunden“ til et par sjove stager. Der skal naturligvis bores hul til lyset i dem, men det gør snedkeren sikkert gerne, når I er nede efter dem. Når stagerne er slebne, kan I male

dem i kvikke mønstre og farver. Det er p.t. vældig populært at male dem i mexicansk inspirerede mønstre.

Nævnes skal også de muligheder der ligger for at finde en køn sten med hul i — det kan lade sig gøre — og mulighederne for at forme stager i ler. Hvis I ofrer en brænding på dem, er I sikre på et godt resultat.

På stranden kan der findes mange små skaller, som kan nedlægges i gips eller ler og på den måde danne en lysestage. Man skal dog være varsom med anvendelsen af skallerne, da overdreven anvendelse let gør resultatet mislykket.

Endelig kan man lave en lysestage af træpinde. Det er dog en forudsætning, at man her anvender et tykt lys, og at man her — som ved de øvrige lysestage, hvor der skal formes huller — har lyset ved hånden, når stagen laves. 16 små pinde, alle lige lange og på ca. 1 cm i diameter, skæres til med runde ender som på en besnøring. De formes nu som et pagodebål. Enten kan de limes sammen eller også besnøres med sytråd. „Rammen“ skal have en sådan størrelse at lyset kan presses ned i og stå fast.

PATRULJE-STAFETTEN

Patruljestafetten er denne gang nået til „Stjernen“ i Skjoldungerne i Ålborg. De skriver:

Vor patrulje hedder „Stjernen“. Vi er en forholdsvis ny patrulje, der blev dannet i januar. Vi havde ikke særlig meget besvær med at finde på et navn, for der har før i tiden været en patrulje i vores trop, der hed „Stjernen“.

På det første patruljemøde blev vi optaget som stjerner i den nye patrulje. Vi fik dåbsattester under stor højtidelighed. Vi har nogle fine stjernenavne, men de er, dels så besværlige at bruge, dels er det en dyb, velbevaret hemmelighed i patruljen. Kun vores patruljefører Birthe bliver kaldt „Bimse“. Vi andre hedder Friis, Eva, Lene, Hanne, Karen Margrethe, og vores patruljearbejdshjælper Linda. Vores trop har en hytte, hvor vi holder vores patruljemøde hver mandag aften. Til møderne over vi os i førstehjælp, tager prøver, har konkurrencer og somme tider løb. For ca. 2 måneder siden havde vi et særligt sjovt løb sammen med patruljen „Sisken“. Løbet var lavet som en rejse rundt i hele verden. Vi startede på Færøerne, hvor vi lavede flaget, og derefter tog vi til Our Chalet, hvor vi lavede en sang om vort land. Således rejste vi rundt i hele verden.

Mens vi skriver dette, befinder vi os på Bornholm på sommerlejr med troppen på Baunehøj, hvor vi har det ganske fortræffeligt. Det er første

gang „Friis“, Lene og Eva er på sommerlejr, og derfor er de blevet lejr-døbt af kong Vab og dronning Jøh af Jøhenvab-skovene.

Dåbshandlingen foregik under stor højtidelighed med dåbsmad og vand. Nærmere betegnet fik „patienterne“ først en skefuld dåbsmad bestående af spinat, havregrød, ærteskaller, peber, salt, mel, the, chokolade og mange andre lækre ingredienser. Bagefter blev de med plokke bundet fast til jorden, vel at mærke med bind for øjnene og døbt med en stor spand vand. Det bør bemærkes, at alle var iført badetøj. Herefter fik de en vel-fortjent dåbsattest.

Forleden dag var vi på rundtur på hele Bornholm, hvor vi så keramik-fabrik, silderøgeri og hvad der ellers hører Bornholm til.

Linda og Bimse var på hike i 24

timer, mens de øvrige patruljemedlemmer specialiserede sig i primitiv madlavning. En aften havde vi patruljelejrball, hvor vi hyggede os med konkurrencer og sange. En aften havde vi et lejrball, der formede sig som en TV-udsendelse, der startede med TV-avisen, fortsatte med et skuespil og sluttede med aftenens sidste TV-avis.

Vi har haft femkamp-konkurrence med troppen, hvor vi kæmpede mod troppens 4 andre patruljer. Vi lavede en rebstige, 3 stk. luksussmørrebrød, naturfarvede et stykke klæde og rejste et telt med bind for øjnene samt lavede en dukke af naturmateriale.

Vi har indtil videre haft et godt kammeratskab, og vi synes, at vi har en dejlig patrulje.

Med spejderhilsen
„Stjernen“

Vi vil gerne sende stafetten videre til „Ulvne“, 1. Thisted trop, Limfjords division.

Til fransk bryllup

16 spejdere fra St. Blicher og Jeanne d'Arc trop i Herning beretter her om sin private spejdetur til Avignon trop, i Frankrig, i lejr på Mont Ventouse i tiden fra d. 12.—27. juli:

Vi drog afsted fra Herning bane-gård tirsdag den 12. juli kl. 12.20. Efter en meget trættende togtur ankom vi til Avignon onsdag den 13. juli kl. 21.30.

Vi blev modtaget af hjælpsomme forældre, hos hvem vi skulle bo den første nat. Efter denne aften at have søgt efter vores bagage i 2 timer, tog vi ud til vore værtsfolk. Vore telte, gryder o.lign. skulle efter dansk beregning være ankommet til Avignon søndag aften, men efter fransk først i den følgende uge.

Efter søgen igen torsdag morgen, var der stadigvæk ikke kommet noget. Derefter tog alle pigerne op i lejren, hvor de franske piger allerede havde slået lejr tre dage før.

Turen op i bjergene var pragtfuldt. Lejren var beliggende 90 km fra Avignon ca. 800 m over havet.

Kort efter ankomsten skulle vi på

besøg på slottet, som lå lige oppe ad bjergsiden, som stødte op til lejrpladsen. Baronnen havde inviteret alle til en tur på den gamle bygning, der stammede fra middelalderen.

Efter at have beset hele slottet, gik vi tilbage til lejren, hvor vi gik i gang med at opbygge vort lille område, med de to lånte telte. Det var jo hurtigt gjort, og ved 19-tiden spiste vi med velbehag den franske mad, som spejderne havde tilberedt til os.

Spisningen blev brat afbrudt af megen stærkt regn, og da vor lejr stødte op til en meget lille flod, blev vi rædselslagne, da vi så vandet strømme ned, og begynde at gå over sine bredder, (til daglig var der næsten ingen vand deri). Det var et uhyggeligt syn, og vi skyndte os at flytte alle vore ting, som var nær ved floden, men heldigvis efter en times-tid stilnede det af.

(Fortsættes side 114).

Vi går i gang med duelighedstegn

VERDENSSPEJDER

Tænker du på at tage riddersnoren, må du også i gang med at arbejde med „Verdensspejder“. Alene det, at dette duelighedstegn kræves til riddersnoren, siger lidt om den betydning, man tillægger dette duelighedstegn. Det er ikke et mærke for de helt små spejdere, der skal virkelig arbejdes, for man kan honorere alle de krav, der stilles, men det er sjovt. Hvis du ikke synes det, lige når du læser kravene igennem, så vil du i hvert fald finde ud af det, efterhånden som du arbejder dig igennem de forskellige punkter. Det er et af de duelighedstegn, der er sat sammen af obligatoriske og valgfri punkter, men det kan du selv finde ud af i duelighedstegnbogen. Her vil vi blot prøve på at give dig lidt ideer til, hvordan du kan arbejde med de enkelte punkter.

ad punkt 1:

kan du finde oplysninger i pjecen „Verdensforbundet“ og i „Report of the World Ass.“, der udgives hvert 3. år i forbindelse med Verdenskonferencen. Der kommer altså en ny i efteråret 1966. Måske skulle vi lige gøre opmærksom på, at DDP som korps ikke er medlem af Verdensforbundet, men vi er medlem gennem Fællesrådet sammen med KFUK-spejderne, der anerkendes nemlig kun een organisation i hvert land.

ad punkt 2:

Se „Verdensforbundet“ samt sangbogen, det gule tillæg og pjecen „Pigespejdernes internationale samlingssteder“. De internationale sange er „Our way i clear“, „Chalet-sangen“ og „Cabana-sangen“. Det er ikke strengt nødvendigt, at du kan dem alle udenad, men du skal kunne synge med på dem, og så lærer du dem nok efterhånden udenad.

ad punkt 3:

Depotet har 6 forskellige tavler med uniformer fra hele verden samt 3 forskellige tavler med emblemer fra hele

verden, tavlerne koster 1,25 kr. pr. stk. Desuden kan der findes oplysninger i „Trefoil around the World“.

ad punkt 4:

Se „Verdensforbundet“, „Thinking Day Leaflet“, samt div. artikler i „Pigespejderne“ og „Førerbladet“ gennem årene.

ad punkt 5:

Se pjecen „Internationale samlingssteder“ samt „The Story of Our Chalet, Olave House and Our Cabana“.

ad punkt 6:

Her kan fantasien få frit løb, og din tropsfører vil sikkert være glad for at få kyndig hjælp til det internationale lejrbål i sommerlejren eller til den internationale aften i troppen. Oplysninger kan man jo finde utallige steder, det vil føre for vidt at remse op her, spørg på biblioteket. Den internationale distriktsmedarbejder i dit distrikt kan måske også hjælpe dig. Læg mærke til de internationale lege, der står forklaret i „Trefoil around the World“, det er nemlig ret vigtigt, at du også aktiviserer dine kammerater, så de ikke bare sidder og lytter; hvad med at putte en udenlandsk folkedans ind i programmet og nogle af de mange sange, der findes både tekst og noder til i „Chalet-sangbogen“.

ad punkt 7:

Også her får du brug for „Chalet-sangbogen“, hvor der bl.a. findes en del lette kanons, som du kan lære fra dig i forbindelse med punkt 6.

ad punkt 8:

Se punkt 7 vedr. sangen. Historier fra andre lande kan du jo også finde i massevis på biblioteket eller du kan bruge en af historierne fra „Brownie Stories of the World“; der findes 4 forskellige.

ad punkt 9:

Her kan du finde en del oplysninger i „Trefoil around the World“, men det bedste vil jo nok være at få en penneven fra et andet land, der kan fortælle dig om, hvordan de ligger i lejr, og navnlig, hvorfor de gør det på den måde; der er nemlig altid en forklaring på de evt. forskelle, det være sig klima, giftigt kryb eller lign., og det kan være meget godt både at gøre sig ligheder og forskelle klart.

ad punkt 10:

I pjecen „Internationale personligheder“ finder du oplysninger om Lady Baden-Powell, Juliette Low, Falk, Margrethe Parm, Rose Mark Kerr, Dame Leslie Whateley og Penelope Wood-Hill (Pen). Desuden findes der jo mange bøger om og af B.-P., bl. a. „I Livets Skole“, „27 years with Baden-Powell“, „Bogen om B.-P.“ m. fl.

I gamle numre af „Council Fire“ kan du også finde mange oplysninger om store personligheder.

ad punkt 11:

Der har gennem årene været en del artikler om Juliette Low Fonden i „Førerbladet“, se bl. a. nr. 1 og 2, 1953.

ad punkt 12:

Hvis din trop ikke allerede abonnerer på „Council Fire“, skulle du prøve at få din tropsfører overtalt til at tegne et abonnement, hvis du da ikke hellere selv vil abonnere, så har du altid bladet ved hånden. Det kan blive en god træning i at læse og forstå engelsk og fransk, idet alle artiklerne er skrevet på et af disse to sprog og med resumé på det andet sprog. Abonnement tegnes på korpskontoret i København og koster 7 kr. pr. år og bladet udkommer kvartalsvis.

ad punkt 13:

Oplysningerne findes bag i „Internationale personligheder“, i „Report of the World Association“ og i „Trefoil around the World“. Desuden har depotet en lille praktisk ordliste med „spejderglosser“ på engelsk, tysk og fransk, den koster 25 øre.

ad punkt 14:

Se „Trefoil around the World“ og uniformstavlerne, der fås på depotet.

ad punkt 15:

Mon ikke en liste på ca. 20 bøger vil være fyldestgørende. Vi har allerede her nævnt en del bøger, der faktisk hører hjemme på en „international boghylde“, men den kan meget nemt suppleres med mange andre gode og oplysende bøger, gå blot på opdagelse på biblioteket.

Alle de nævnte bøger og publikationer fås på depotet.
God fornøjelse ønskes alle „Verdensspejdere“

af
Det internationale udvalg.

et ikke på tide at
fikse uniformen op

Avis-bunken indeholder masser af beretninger og notiser om lejre, såvel herhjemme, som i udlandet. Blandt de mange beretninger vi har læst, har vi dog ikke kunnet stå for denne, om 50 spejdere fra *Holstebro* har sendt hjem fra lejren på Fano:

„Farvel, farvel og ha' det godt
og lav nu lejren rigtig flot!“
Sådan lyder det fra mor til datter,
hun vinker farvel med en fornøjet latter.
Toget skal mod Fano gå
med 50 af „Danmarks glade blå“.

Vi nåede øen i regnvejre,
og bedstefar sagde „velkommen her“.
En kop kakao hjalp på humoret
midt i al æltet og pløret,
og teltene kom op i en vældig fart,
så vi kunne have det rigtig rart.
Da torvejret kom, gik vi en tur
og bagefter fik vi en ordentlig lur,
skønt teltene faldt i den store stil,
blev de hurtigt rejst med et kæmpesmil!

— — —
Vejret er ikke bedre i dag,
men vi fik dog hejst det danske flag —
og alle spejderne smiler og ler
og sender mange hilsener fra her.

Patruljeførertræning ved Stignæs Strand

Vestjællands Distrikt har holdt patruljeførertræning på Stignæs strand ved Skelskør med deltagelse af 110 piger og ledet af distriktschef fru Lis Bang, Slagelse. Vi har fået en beretning fra en deltager „Pei“. Desværre må vi af pladsmangel nøjes med at gengive noget af den i omskrevet form.

Indsenderen fortæller med stor begejstring at man lærte meget, og fik instruktioner i værktøjsbrug, mødetips, besnøring, lejrindretning og arbejde, woodcraft og stjernehimmelen.

Videre var deltagerne på hike på Agersø, på orienteringsløb og havde besøg af spejderchefen, som ledede en diskussion med pigerne om en patruljeførers ansvar og pligter. Lejren var en stor oplevelse, som gav mange venner og med et stort arbejde fra førerside.

KLØVERARBEJDET

Hestekastanie

Hestekastanien skal ses i blomst. — Det er ikke en blomstring, der kommer listende. Pludselig, som en mild og lydløs eksplosion er „lysene“ tændt. Blomstringen varer ikke længe, og lige så enige „lysene“ er om at springe ud, lige så enige er de om, at de frynsede kronblade skal være til side, når maj måned er omme.

Og så tænker man ikke mere på kastanien, før frøene kastes til efteråret, og man vader i de store piggede skaller. Frugten er en kapsel med 3 rum, men som oftest er der kun én stor veludviklet kastanie i, en mørkebrun, glat og skinnende frugt med en brungrå plet, som kaldes navlen. Noget for børn at samle på, og de samler

og samler og prøver at lave mennesker og dyr, men det er slet ikke så nemt endda. Kastanien er nu også rar bare at holde i hånden, glat og behagelig.

Før blomstringen står hestekastanien med store, brune, klæbrige knopper, hvorfra bladene engang i maj måned ormer sig ud, til at begynde med som noget blødt, slattent og tilsyneladende hjælpeløst lysegrønt. Men hestekastanien narrer ingen. Det varer ikke længe, inden bladene får stivelse og stritter skyggende, som kastanieblade skal.

Hestekastanien indførtes til Europa omkring år 1500 fra Lilleasien og Kaukasien som prydtæ i parker og botanisk sjældenhed i haver. Træet kan blive op til 25 m højt, kan gro på snart sagt en hvilken som helst jordbund. Normalt behøver det ikke beskæres, og det slides ikke skævt af

vind og vejr. Træet er derfor velegnet som skyggetræ i alleer, på gårdspladser og torve. I haver er det mindre heldigt, det bliver for stort og skygger for meget.

Hvor navnet „Kastanie“ stammer fra er lidt usikkert. Een forklaring går ud på, at træet først indførtes til en græsk by ved navn Kastanis, en anden forklaring siger, at ordet er gammelarmenisk dialekt. Første led i ordet Hestekastanie antyder kun, at frøene er uegnede som menneskeføde.

Uegnet som menneskeføde, — og dog. — Under sidste krig fjernede man garvesyren, og ved en indviklet behandling blev kastaniekødet egnet

som bagemiddel. Noget marcipan blev også fremstillet af kastanier. Det smagte rædsomt, men man spiste det, man havde ikke bedre. — I ældre medicin anvendtes hestekastanien som brækmiddel.

Derimod er hestekastanien udmærket som kreaturfoder. Allerede for ca. 100 år siden opdagede man i Belgien, at knuste kastanier var et godt foder til får, de måtte bare ikke få for meget af det, så blev de hidsige! Svin spiser også gerne kastanier, mens he-

ste og køer gradvis skal vænnes til dette foder, for ikke at forgiftes.

I dyrehaver er kastanien særdeles velset, da frøene er godt vinterfoder for hjortevildt.

Før i tiden kurerede man hestehoste med hestekastanier.

Kastanieved er blødt og ikke særlig anvendeligt, heller ikke som brændsel. Det bruges dog f. eks. til køkkenborde, frugthylde, kasser m. m.

(Ønsker man flere botaniske oplysninger, henviser vi til Politikens håndbog om træer og buske).

Småtterier

Lidt om alt muligt - bidrag fra læsere modtages gerne.

Spejdersange

Det liver så vældigt op på vor kolos med en sjov og kvik sang. — Derfor er det redaktionen en udsøgt fornøjelse at kunne præsentere Dem, kære læsere, for to nye supersmarte spejdersange.

Spog til side, vi har fået to kvikke sange, som Anne-Grethe Vildrik Aagaard, 12 år, og medlem af Egeruppatruljen i Hammel trop i Midtjylland, har skrevet. Vi bringer dem med glæde, og siger tak til Anne-Grethe for bidraget.

Anne-Grethes første sang har hun kaldt prøvesangen, og den synges på „Bakke ned og bakke op ...“. Den lyder:

Vi skal lære udenad
spejderlov og løfte med,
kunne hejse flaget op
og hejse flaget ned igen,
kunne morse med en streg
og hvad ellers ved nu jeg.
Læse hvert et ord
om Lord og Lady Baden-Powell,
lave mad,
lave mad,
som de andre spise gad',
hugge brænde,
og kunne også bålet tænde,
og så kunne vaske op
det er målet for vor trop,
at der ikke ligger snavs på bunden
af en kop.

Anne-Grethes andet bidrag hedder „vandresang“ og melodien der benyttes er „En pigespejder har det svært ...“.

I vor natur vi traver rundt
krittevit...

Vi hører nemlig det er sundt
krittevit...

Men står nu vejret da på regn
krittevit...

humøret står i solens tegn.

Vi er de spejdere så blå
krittevit...
I gamle Danmark skal vi gå
krittevit...
Vi skal et vandremærke ha'
krittevit...
om det skal år og måned ta'.

Vi synger ad den fulde hals
krittevit...
vi går fra Skagen ned mod Als
krittevit...
Er vejene tilsolede?
krittevit...
Vi bli'r jo kun forkolede.

* * *

— Hvad gør aberne, når de vil
vide, hvad klokken er?
— De går ind i urskoven!

* * *

Månedens vers

September.
September bringer træets frugter,
og mark og skov og enge dufter.
Dog har den korte dage.
De vil mig ej behage.

* * *

Ti moderne bud

Digteren Jacob Østergård har fundet ud af, at det moderne menneske har lavet sig ti nye bud. I hans version lyder de — som de er fortalt for os — sådan:

Du skal have kortere arbejdstid.
Du skal have højere løn.
Du skal have flere fornøjelser.
Du skal have mere fritid.
Du skal ikke tage et ansvar.
Du skal ikke have hæmminger.
Du skal altid købe på afbetaling.
Du skal fortælle hemmeligheder, men kun til een ad gangen.
Du skal altid tale om teknikens storhed.
Du skal ikke dele din glæde med andre.

Vi har da lov at håbe, at spejderlovens ti bud ikke moderniseres.

Svar på rede hånd

Vi bliver ved børnehistorierne og kan ikke dy os for at fortælle følgende autentiske historie (med håb om tilgivelse herfor et bestemt sted i Valby).

Jens og Christian går i halvdagsbørnehaven. En regnvejrsdag fik de udleveret en klump ler, som de kunne forme til lige præcis, hvad de ville. Christians interesse for leret var nu så som så.

Ved middagstid kom deres mor, og Jens fremviste stolt sit bager, og kammeraterne viste også deres fine ting frem, men lidt i baggrunden stod Christian med et stort gavtyvesmil i ansigtet. Mor havde jo nok sine anelser, men spurgte alligevel Christian, om hvad han så havde lavet.

Den nydeligste klump ler fra morgenstunden lå urørt inden i Christians hånd, da svaret faldt:

Et stykke håndsæbe, mor!

* * *

Danmark vandt

Husker I indbydelsen til at være med i konkurrencen om, hvem der rullede Nordens største snebold? — (en kolende tanke midt i høstens varme.)

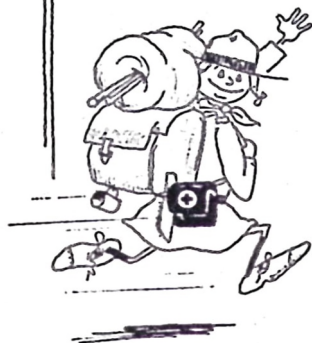
Det gjorde Danmark!

1. præmien tilfaldt en drengespejderpatrulje, „Falken“ fra Sct. Jørgens trop i Aalborg. Snebolden blev rullet på en trops-week-end og nåede en diameter på 3 meter og 11 centimeter!

Svenskerne, som oprindeligt havde fået ideen, kom ind på andenpladsen, mens Finland nåede tredjepladsen, og konkurrencens ledere, nordmændene, placerede sig på bedste værtsmåde på sidstepladsen. Den nærmeste konkurrent, svenskerne, rullede en snebold på Göteborg-egnen på en diameter på 2,64 meter.

Hvem mon vinder næste år?

ASSENBÆKMØLLE

900 på Assenbækmølle

*Fyens distrikt har i år haft
distriktslejr på Assenbækmølle ved Varde
i feriens første uge -
To piger beretter her om lejren*

Vi ankom i løbet af eftermiddagen alle ca. 900 og gik straks i gang med at rejse teltene og lave lejrarbejder resten af dagen. Vi havde den glæde at have mange udenlandske spejdere med fra Norge, Sverige, Finland, England, Holland, Schweiz, Tyskland, Sydslesvig, Island samt en KFUK-spejdertrop fra Odense. Hele mandagen havde vi lejrindretning, men på grund af regnvejr blev der intet lejrål. Tirsdag formiddag havde vi beskæftigelse. Om eftermiddagen kom spejderchefen på besøg. Hun gik rundt på lejrpladsen og hilste på os og skrev autografer i massevis.

Kl. 16 fik hver patrulje et lille mærke, og vi skulle så finde den anden patrulje i lejren, der havde et magen til. Med dem hyggede vi os

og lavede lejrål. — Fra onsdag kl. 10 skinnede solen, efter at vi havde haft et par dage i regnvejr. Denne dag var troppenes dag. De fleste havde lejet en bus og kørte til Vesterhavet.

Torsdag til frokost fik hver trop en stor fin skinke, som vi skulle stege på spid. Dertil spiste vi kold kartoffelsalat. Det var den dag fantasidag. Alle havde hjemmefra fået besked på at repræsentere et u-land. Man kunne enten lave en udstilling eller optræde. Nogle optrådte med „En dag med Røde Kors“, nogle dansede og andre sang. I pausen kom en stor vogn ind med appelsiner og is. Det var et festligt syn.

Fredag formiddag var vi på Egernehaleløb. Vi spiste frokost i det grønne og var hjemme kl. 13,30, da vi kl. 14

skulle til beskæftigelse, som bestod i, at en del kom hen og lærte: brobygning, primitiv madlavning, folkedans, ideer for PF'ere, boldspil, orientering I og II og andet. Kl. 16 drog patruljeførere og tropsførere på hike. Det var en vellykket tur, hvor vi lavede primitiv mad og sov i bivuak. De hjemmenværende spiste også primitiv mad og havde bål i divisionerne.

Lørdag var besøgsdag, og der var underholdning med olympiade, folkedans og seniorhjørne. Mange forældre var kommet for at besøge os. Denne dag kom Annesofie Hermann og Vibeke Marstrand og ledede aftenens lejrål, som var meget festligt. Søndag morgen kl. 7,30 var der friluftsgudstjeneste ved pastor Vagn Kvist, Varde. Søndag eftermiddag var der beskæftigelse og kl. 19,30 stor afslutningsparade. Om aftenen var der et hyggeligt lejrål.

Gennem hele lejren havde vi en sang, som specielt var skrevet til denne lejr af Lillian Lund. Den var vi meget glade for, og mandag, da vi rejste fra stationen, sang vi den som tak for en rigtig dejlig lejr, mens toget rullede hjemad.

Kirsten og Lone.

*Det begyndte i regn,
men sluttede — heldigvis —
i strålende sol.*

Lille mønster - mange muligheder

Selv gjort kaldes for velgjort — det er da også rart at kunne sysle med et eller andet håndarbejde, og når det er færdigt have glæden af at se på det eller give andre det.

Men hvad skal vi lave. — En af bladlusene fik en ide, som hun her giver videre. Det er et lille, nemt mønster, som kan anvendes til mange ting, og som har den fordel, at der kan bygges videre på det.

Bortset fra emblemet i korsstingsmønster — det er forresten også udfundet efter de andre mønstre på klovere — er alle mønstre beregnet på at skulle sys med „Holbeinsting“. Det er en art stikkesting. Først sys hvert andet sting, og når man er nået mønstret rundt på denne måde, begynder forfra igen i de manglende „hveranden“ felter. Selvom det kunne synes lettere bare at „sy baglæns“, så lønner det sig ikke, for det bliver svært at få trådene til at ligge ens. (Se fig. 4).

Det er en syning, som er vældig hurtig, og den tager sig godt ud, hvis den sys med hvidt garn på kulørt stof eller med kulørt garn på hvidt stof.

På tegningen er desuden vist for- søg på, hvordan man selv kan lave andre mønstre, der kan sys i Holbeinstyning.

Hvis jeres patrulje f. eks. hedder „Svalen“, kan I tegne en svalet, derefter lægge tegningen over på kvadreret papir, og så trække tegningen op med „lige linjer“. Man kan nemlig ikke med denne slags syning få

nydeligt runde hjørner, men må følge linjerne indenfor en kvadrat, som er beregnet til at være 2 gange 2 tråde. Man kan godt sy på skrå indenfor en kvadrat.

Det lykkes jer måske ikke første gang at få mønstret frem, men forsøg blot igen. Det skal nok lykkes.

Men hvad kan man så bruge mønstrene til?

Dækkeservietter — f. eks. syet på blåt stof med hvidt garn. Her vil en kant veksle mellem fig. 1 og fig. 3 gøre sig nydeligt.

Dagbogsomslag — Det lille klover indeni figur 1 vil være særdeles nydelig som en kant rundt langs de tre sider på et omslag. Patruljens navn kan f. eks. broderes med korssting på midten.

Forklæde — Korsstingsmotivet — med eller uden båndet — kan være fiks som bort forneden på et forklæde, på lommen og på linningsbåndet.

Grydelapper — på groft hessian i en stærk farve garn vil korsstingskloveret være godt, navnlig hvis grydelappen kantes med bånd i garnets farve. Grydelappen kan fores med skumgummi.

Grill-handske — „Oversat“ på en grill-handske er mønstret også anvendeligt. Mønstret til selve grill-handsken fås ved at tegne omridset af jeres hånd 1½ cm større end hånden.

Tehætte — Mønstret kan anvendes på forsiden af en tehætte. Del f. eks. forsiden ind i felter med kvadrathul som og sy mønstret inde i felterne.

Pose til køkkengrej. — På groft hessian, der er syet til en pose med rum i til køkkengrejet, kan mønstret også anvendes på den „klap“, der foldes over, når posen lukkes.

Rygsækposerne. — Mønstret virker desuden „opkvikkende“ på poserne til tøj, spisegrej m.v., som rygsækken gemmer under lejrturen.

Dug. — En sofabordsdug kan blive nydelig med det lille motiv som en enkel krans på midten af dugen.

Det er en stor fordel at anvende stof, som er „trådlige“. Mønstrene kan gøres større, hvis man ganger trådtallet op. På tegningerne er hvert felt beregnet til at være 2 gange 2 tråde, men mønstret kan gøres større, hvis man i stedet regner 3 gange 3

tråde på hver led eller 4 gange 4 tråde. Det afhænger i høj grad af stofets finhed og formålet, hvad man skal gøre. — Mulighederne er mange, og I kan sagtens selv finde på talrige andre. — God fornøjelse!

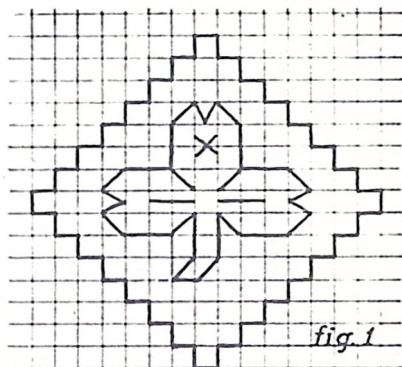

fig. 1

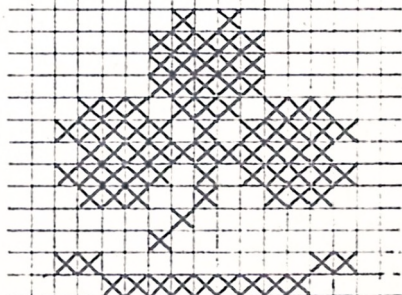

fig. 2

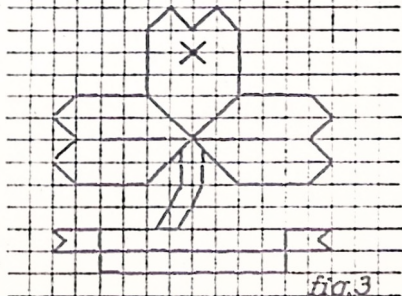

fig. 3

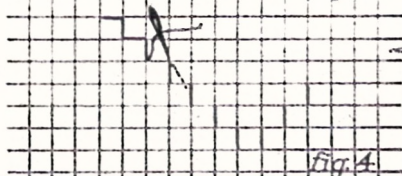

fig. 4

□ = 2x2 tråde

Til fransk bryllup (fortsat fra side 107)

Lørdagen havde vi udflugt til de nærliggende byer. Vi tog først op til det højeste punkt på Mont Ventouse ca. 1900 m over havoverfladen. Desværre var udsigten dårlig den dag, men det var alligevel et flot syn. Efter besøget på toppen tog vi til en lille moderne kirke, hvor der netop i dette øjeblik foregik et bryllup. Det foregik på en helt anden måde end derhjemme i Danmark.

Bruden stod udenfor kirken og ventede på gommen, da han kom, gik hele selskabet ind i kirken uden som helst at have hilst på hinanden.

Præsten spurgte, om de ville have hinanden, og da de sagde ja, gik en lille pige rundt med en hat, hvori alle skulle komme penge, imens blev der sat en plade på gram-mofonen, som skulle spille noget i stil med orgelmusik. Da denne var færdig, gik alle ud, og så var det bryllup forresten ovre.

Vi andre skyndte os ud for at se brudeparret forlade kirken, og da de var kommet ud, begyndte alle bryllups-gæsterne at kaste franske mandler ned over os alle. De var hårde at få i hovedet, så vi foretrakker risengryn som herhjemme.

Vi danske syntes, at det var et trist bryllup uden sang og rigtigt orgelmusik, så vi begyndte at synge „Det er så yndigt at følges ad“, hvilket gjorde lykke.

Herefter kørte vi rundt i de skønne omgivelser og besøgte bl.a. en gammel romersk by, Veison, hvor vi blev vist rundt i de gamle ruiner, romerske herskabshuse, et gammelt teater, der stadig blev benyttet og meget andet. Turen gik herfra tilbage til lejren. Vi havde i den stærke varme kørt omkring 150 km. Da vi kom hjem, var der en glædelig nyhed, nemlig den, at vor bagage var kommet. Vi tøvede ikke et øjeblik, men begyndte straks at opbygge vores lejr, som vi havde tænkt os det hjemmefra. Det vil sige, at vi nu var så langt henne i lejren, at vi ikke skulle lave alt lejrarbejdet, men skulle slå os sammen med de franske om madlavningen, hentehold, opvaskehold og brændehold. Vi var begge hold enige om, at det hjalp hurtigere på kammeratskabet og forståelsen af hinanden. Desværre var jorden af ler, så vores store indgangsportal blev vi nød til at sløjfe, idet vi skulle være heldige at kunne grave 10 cm ned i jorden uden at vi stødte på klipper.

Glimt af livet i lejren. Der skrives at de franske spejdere gik meget spraglet klædt.

Om søndagen var der forældredag, og så gik det ellers løs med forskellige konkurrencer og spændende af under-skønne kvinder, kaffedrikning etc. Vi opførte derefter vort dukketeater (Fyrtojet opført på engelsk). Vi lavede hjem-mefra selve teatret, 9 dukker og 7 kulisser. Det vakte stor begejstring.

Mandag formiddag gik med forskellig sport og jazz-gymnastik efter gram-mofon. Om eftermiddagen blev vi inviteret til de franske telte, der var smykket med papir-klip, blomster o.l. Vi fik alt inden for kiks, lagkage, safte-vand, vin og bolcher. Om aftenen underholdt vi med mi-mik (som vi havde forberedt hjemmefra) af kendte per-soner, bl.a. mimerede vi de franske spejders fører, hvilket gjorde lykke.

Tirsdag var vi på bjergvandring. Vi startede fra lejren

Tegneren Thora Trilles Tinka-Tegneserie

kl. 9.00 delt i tre hold (blandet af danske og franske). De to hold skulle gå til toppen af et bestemt bjerg, og det tredje skulle på et andet bjerg besøge en lille by med kun 16 indbyggere. Hele turen skulle foregå efter kompas. Turen for vores vedkommende gik til 300 m højde over lejrpladsen. Da vi vendte tilbage til lejren ved 17-tiden — uden forstuede fødder — var vi meget trætte og krøb hurtigt til køjs efter at have spist.

Torsdag vågnede vi op til et voldsomt regnvejr, så morgenmåltidet foregik i teltene. Vi skulle den dag lave dansk mad til hele lejren. Det blev en våd omgang. Heldigvis klarede vi det til normal fransk spisetid kl. 13. Vi måtte lave lidt om på menuen, da vi ikke kunne opdrive rødt saft til rødgrød, men vi fik så i stedet friske abrikoser til grød og først fik vi dansk bøl med løg. De franske spejdere spiste med stor appetit og de elskede især vores sovs, som de til sidst spiste med ske. Om aftenen var der dansk underholdning ved lejrålet. Det foregik på engelsk, som de havde bedt os om, men desværre var der kun få af de franske spejdere, som kunne forstå engelsk. (Vort program var bygget op om en tur til søs, hvor vi besøgte forskellige lande rundt om i verden. Her viste vi nogle eks. på landets skikke. Selvfølgelig besøgte vi også Danmark).

Tidligt fredag morgen begyndte nedbrydningen af lejren. Efter 2 timers kørsel, hvor vi sagde farvel til bjergene, ankom vi til Avignon, hvor vi blev modtaget af vore „forældre“ for de næste fire dage. Om eftermiddagen skulle vi til Rådhuset for at blive budt velkommen til Avignon. Vi mødtes alle i galleri kl. 16.00.

Vi blev vist ind i byrådssalen, her var pyntet i dannebrogfarver. Viceborgmesteren kom ind og bød os velkommen med nogle få ord på fransk, der blev oversat til endnu færre engelske ord — og derefter blev vi fotograferet på kryds og tværs. Næste indslag var til alles overraskelse indtræden af tjenere i hvidt med sølvfade, hvorpå der lå alt i kiks, chips og ostepinde. — Men lidt efter blev vores øjne større, idet i alt 15 flasker champagne blev trukket op.

Vi havde aldrig troet, at vi som ganske almindelige spejdere fra Herning, skulle komme til at opleve en tur til Avignon Rådhus — og drikke champagne. — Ja, vi er ikke kommet over det endnu.

I Avignons aviser var der dagen efter store billeder og reporter om modtagelsen. Denne dag blev der ikke levnet mange aviser til Avignons indbyggere.

Kære postboxvenner!

I denne strålende sommer har man mindre end nogen- sinde lov til at være sur — og alligevel kan jeg ikke lade være med at være en lille smule ked af det. Sagen er nemlig den, at jeg i den senere tid har modtaget ikke så få klager fra postboxsekretærer i andre lande, gående ud på, at postboxforbindelserne ikke bliver passet ordentligt. „Joanna has only received one letter from Kirsten since she was linked in November. If Kirsten does not wish to write, Joanna would like a new pen pal“, hedder det for eksempel. Eller „Susan had only one letter from Anne-Vibeke, which had no address or any surname. Susan's mother was most upset about it, and Susan has been very disappointed.“ I sandhedens navn skal det indrømmes, at der af og til også kan være anledning til klager fra dansk side, men det gør bare ikke sagen bedre, vel? Det kan vel ikke undgås, at der mellem alle de mange adresser, der udveksles, kommer enkelte „forbiere“, og heldigvis er antallet af glædestilkendegivelser væsentlig større end klagerne, men alligevel: Lad os være enige om aldrig at holde op med en brevveksling uden pænt at takke af.

— — —
Her er så dagens tilbud:

England: Flere spejdere 12—14 år, 1 TA 21 år.

Norge: 1 patrulje på 4 medlemmer, alle ca. 12 år.

Grækenland: 2 blinde, engelskskrivende førere, 23 og 24 år, flere franskskrivende spejdere 14—16 år.

Tyskland: 1 kløverfører 21 år (skriver også engelsk).

Sydafrika: Flere spejdere 9—15 år.

USA: Mange spejdere 13—14 år, 1 Brownie Leader og 1 Junior Leader.

Venlig hilsen

Mummy.

Vi minder om ...

- at tilmeldelse til den internationale træning i oktoberferien på Colleruphus for spejdere mellem 15 og 18 år sendes via TF og DG til Korpskontoret i Odense inden den 25. september (se nr. 5)
- at ansøgninger om deltagelse i lejr i USA eller på Sangam skal være korpskontoret i Odense i hænde senest 26. september, også underskrevet af TF og DG. (se nr. 5)
- at Kløverspejderne efterlyser den engelske tekst til „Extensionsangen“ (se nr. 4).

Advarsel

En spejder, som er særlig fagkyndig i renseri- og vaskeribranchen, har gjort opmærksom på, at man skal omgås rådet om *jordslæde tælle* i sidste nummer af »Pigespejderne« med varsomhed. Fremgangsmåden kan medføre, at teltene dels bliver meget krollede, dels mister deres imprægnering.

Såfremt I har en rest af teltstof, så gør et forsøg der, for I prøver på teltene. Kun få telte kan efter udsagnet tåle behandlingen. Vi håber ikke, at for mange har forsøgt!

Den vågne spejder siger videre, at det allerbedste er at børste teltene inderligt og længe og lade solen blege dem.

Vi beder om undskyldning for at have bragt det første råd videre.

Velkommen hjem fra sommerlejr!

Har I fået
renset og
ordnet
jeres
patrolje-
udstyr?

Husk at sætte billederne fra lejren i album. Depotet har et stort udvalg i fotoalbum og udklipsvøger til priser fra kr. 3,00.

HVIS I skal arbejde med TOVVÆRK eller ORIENTERING kan Depotet tilbyde følgende:

Kompas:

Silvakompas med lineal og drejeligt kompasshus:

Type 5, med lup (uden væske)	11,25
Type 3, væskefyldt m. lup	23,25
Type 2, væskefyldt m. lup	32,00
Type 1, væskefyldt m. lup (større)	44,00
Type 15, væskefyldt m. spejl	59,75
Etuier til kompassene fra kr.	5,50 — 6,50

Kortmåler med etui

m. ring eller stang	12,00
+ m. omdrejningstæller	14,75
Patruljen arbejder med orientering	7,00
Orientering med kort og kompas, indb.	17,00
Knob og Stik	6,75
Tovværksarbejder	4,00
Sisalreb til splejsning, 3-slået	0,34

Til efterårets traveture har Depotet
solide sko og sportsstrømper

SKALA-sko, håndsytet moccasin m. rågummi,
ortopædisk korrekt, str. 34—40 ... 73,50 — 81,50

WEDELA m. rågummisål, brun naturfor-
met snøresko: str. 32—38 71,00 — 79,50

JUCHTEN vandresko med beksøm og
gummisål: str. 34—40 68,00 — 82,00

SPORTSSTRØMPER

Crepe-nylon, brune eller blå:

str. 7/8, 9/10 eller 10½/11 6,00 — 7,25

Uld og bomuld, blå:

tr. 8, 9, 10 og 10½ 7,75 — 9,75

Norske „Figgjo“, blå, kraftige:

str. 9, 9½, 10 og 10½ 10,85 — 11,85

NYHED: Blå lærredsvadsæk, god
til indkøb, møder o. lign. kr. 10,85

Husk ved køb på depotet skal der forevises rekvisition eller medlemskort

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6. København Ø. Tlf. (01) 92 Øbro 8383. Giro 40 673

Depotets åbningstider: 9-17,30, fredag 9-19, lørdag 9-14 (gælder ikke depotudsalgene i provinsen).

REDAKTØR: Fru Ella Breinholdt Iversen, Erantisvej 21 - Svinninge Sj.
ADMINISTRATION og EKSPEDITION: Korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø.
Enkelt-abonnement på »Pigespejderne« tegnes på korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø, giro 86 000, og abonnementsprisen for 1966 er kr. 8,00. Enkelt-eksemplarer af bladet kan fås på korpskontoret i København mod forudbetaling af kr. 1,00 pr. nummer (gerne i frimærker).
TRYK: Pyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til posthuset den 7. september 1966.